

Sygn. akt IV CSK 602/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku B. B. i Z. B.
przy uczestnictwie J. B.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy (B. i Z. B.) wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 22 kwietnia 2013 r., w którym oddalono apelacje tychże wnioskodawców postępowania o zasiedzenie nieruchomości, wniesione od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 2 października 2012 r. (w sprawie – I Ns [...]; k. 642 akt sprawy, t. IV). Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawcy nabyli przez zasiedzenie, na prawach małżeńskiej wspólności ustawowej, własność oznaczonej w sentencji nieruchomości gruntowej (pkt I postanowienia) i oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia w pozostałym zakresie (pkt II postanowienia). Wniosek wnioskodawców został zatem uwzględniony jedynie częściowo.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 22 kwietnia 2013 r. podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wywodziła, że przyjęcie tej skargi powinno nastąpić „z uwagi na ewidentne i oczywiste naruszenie interesu prywatnego wnioskodawców”, a „wydanie przez Sąd II instancji orzeczenia (spowodowało) w sposób oczywisty naruszenie prawa bez zrealizowania funkcji rozpoznawczej i kontrolnej Sądu” (s. 2 skargi). Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie postanowień obu Sądów meriti i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia postanowienia Sądu pierwszej instancji, treść uzasadnienia postanowienia Sądu drugiej instancji, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zasiedzenie (zakres zasiedzenia) nie powstała - wbrew stanowisku skarżącej - przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹

§ 1 pkt 4 k.p.c. Oceny Sądów meriti w odniesieniu do istnienia stanu samoistnego posiadania wnioskodawców jego ich przedmiotowego zakresu znajdują wystarczające usprawiedliwienie w dokonanych, szczegółowych ustaleniach dotyczących nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[aw]

jw